

PLANAS DE HISTORIA.

V.

PENÍNSULA IBÉRICA.—CATALUNYA.

PRIMERS POBLADORS DE LA PENÍNSULA IBÉRICA.

En la emigració general dels pobles los celtas, familia que encara que del mateix origen que 'ls íberos, tenia una constitució pròpia, no seguiren lo camí que aquests pera venir-se'n á Espanya, sino que seguint la vall oberta per los Pirinèus en la terra gala ó francesa, penetraren en la Península per l' extrem oposat y ocuparen las comarcas compresas entre la costa Atlántica y la part occidental de la cordillera ibérica, situantse en las terras mes próximas á la costa, ja que allí trovavan lloch á propòsit pera son modo de viurer y costums.

La familia celta no estava com la íbera dividida en tantas tribus si havém de jutjar per las noticias que 'ns quedan y per lo nom dels pobles que la formavan. Los *Vascos*, los *Cántabros*, los *Asturiens*, los *Cal-laichs*, y ls' *Lusitans* son las tribus que de la familia celta conexém, todas las quals vivian com s' veu en la costa y entre la par mes escabrosa, ja que que amants de la cassa y de la pesca habian de buscar los llochs ahont una y altre mes

abundava. Axó feya que 's presentesen ab un caràcter tosc y rudo y qu' entreguessen de plé á las sevas esposas lo cuidado de la casa, ja que ells ocupats fora d' ella no podian ab tanta facilitat cuidarsen. En cultura estavan molt atrassats y sos conexements eran altamente rudimentaris tota vegada que no cultivavan la seva intelligencia tal y com l' educavan los íberos. Apreciavan la llar d' un modo extraordinari y la defensavan valerosament. Eran molt amichs de la gloria y s' dexavan matar ans qu' haverse de declarar vensuts. Vestian ab igual sencillés que 'ls íberos y las donas á semblansa de las d' aquestos, procuravan adornarse tot lo posible. Matavan los vells quant creyan que no podian ser bons pera manejar las armas: sacrificavan sers humans pera saber lo porvenir, y adoravan tot lo que portés un sello de grandesa y de forsa. No s' sab determinadament la clase de govern per lo qual s' regian y apar que las lleys per las quals se governavan prescribian lo càstich corresponent á cada delict. Quant condemnavan ab algú á la pena de mort, lo despenyavan de alguna timba ó precipici. Las medallas ó monedas que 'ns quedan d' aquesta época marcan, com las dels íberos, un adelanto grant en lo grabat y en lo dibux y sembla que n' aquell s' servian d' estanallas y martell y además del punxó. La materia de que 's valian mes comunment per fer las monedas, era 'l bronze y la plata y algunas vegadas l' or. La indústria dels teixits habia lograt un progrés mes que regular. La

llengua per los celtas parlada s' desconeix, mes nosaltres creyém que 'l vasco ofereix un reflexo de lo que aquella fou. Dexém per altre ocasió lo manifestar las rahons en que 'ns fundém pera pensar d' aquest modo. La herencia anava á las donas las quals estavan encarregadas d' educar y acomodar á sos germans.

Las lluytas que 'ls pobles celtas sostenian entre sí, lo desitx d' aventuras, lo anhel de la cassa 'ls portava á recórrer la part interior de la Península y en aquestas correrías s' internaren fins á toparse ab los íberos, que moguts per iguals ó semblants impulsos també s' internavan pero ab sentit oposat. De las relacions que mantinguéren un y altre poble s' originá la anomenada *familia celtibera*, quals tribus trovém en lo centre de la Iberia, y las principals dels quals foren los *vacceos*, *carpetans*, *oretans*, *arévacos*, *celtiberos*, etc. que ocupavan lo territori comprés per las comarcas de Toledo, Palencia, conca alta del Guadiana y conca S. del Duero.

Los celtiberos, com mescla dels dos pobles, oferian en sos costums usos d' un y d' altre, encara que despullats de la rudesia que als celtas caracterisava y vestits de la cultura dels íberos, presentant no obstant un grau major de cultura que aquestos, per quant s' havia progressat en los conexements que en la época aquella se tenian.

IGNASI FARRÉ Y CARRIÓ.

— 86 —

- 17 Vá con mujeres buenas.
- 18 Hace preguntas bestias.
- 19 Tambien hace hocicos.
- 20 No haciendo nada, no le meten en la cárcel.
- 21 No ve motivos para inquietar unos gallos.
- 22 Nunca piensa cual hará.
- 23 Maneja muchos llovines.
- 24 Va á la procesion.
- 25 Con el blandon quema un perro.
- 26 Lo cuenta riendo á todo el mundo.
- 27 Sigue el paso de la música,
- 28 Dá caramelos de agua-cocida.
- 29 Pierde una botina entre la muchedumbre.
- 30 Cree en todo.
- 31 Teme los males espíritus.
- 32 Cae de narices.
- 33 Se produce sangre.
- 34 Le curan de un puñetazo en el pezcuezo.
- 35 Lleva siempre la candela colgando.
- 36 No olvida las fiestas de Santa Clara.
- 37 Auyenta las tentaciones.
- 38 Sabe una décima de corazon.
- 39 Espera el dia de poner indecencias á las mujeres.
- 40 Cuenta las cerezas cuando el hueva danza.
- 41 No tiene pena ni gloria.
- 42 Usa elásticos toda su vida.
- 43 Se dan padres, que lo citan como á modelo.
- 44 Culeri ó caratsos son sus malas palabras.
- 45 Gasta los talones de una manera sensible.
- 46 Se encanta por todas partes.
- 47 Aprende oraciones.
- 48 Huye de presidio.

UN ANTIDINACOSMOPOLITERÁFICH.

— 87 —

DISCURS DE GRACIAS.

LLEGIT PER LO VICE-PRESIDENT.

ENYORS: Aqueix *Niu*, está satisfet y agrahit d' haber vist que cap de tots vostés no ha fet petar ni una vacayna ab las influencias soporíferas de la brometa feta per nosaltres que está donant en aquet moment los derrers badalls. Gracias donchs, y 'ns alegrém que hajin vingut aquí á ser testimoni de las nostras festivas diversions.

Al mateix temps nostre agrahiment també 's dirijeix al Sr. D. Victor Font, 'empresari d' aqueix teatre per haber tingut la galantería de cedirnoslo gratuitamente.

Lo Sr. Molgosa, Secretari de la nostra *niuada*, ya ha apuntat també en lo llibre de memorias, los noms dels sócis honoraris, donantlhos las gracias per sos trevalls, també gratuits, que han dut á cap la festa d' aquest dia.

Un recórt guardarém també en un recó de nostre *Niu* á tota la *prempsa local* que dignament ha acullit las nostras bromas, sense prentensions ni cap altre fi que lo de divertirse unicament y mútuament, sens fer cap mal á ningú, com ja ha dit lo nostre festiu President. Ell ho ha dit, tot per la diversió, res per agraviar á ningú.

Y per últim, nostres afectes, també se dirijeixen en vers los trovaires que ab són enjiny han contribuït ab abundament de composicions per lo nostre certamen, fentho aixís mes gran y digne de lo propòsit nostre.

Senyors y senyoras, xichs y grans, es tart y hem d' anar á dinar. Salut donchs y fins á l' altre any si som vius, que farén com avuy reservant l' ordre y compostura propi de qui en té y en sap gastar. ¿Vindran eh? Lo *Niu* aixís ho espera y me sembla que á vostés no 'ls deixarán en un pam de nas, quant fá ja 5 anys que proban las nostras festas, plenas del desitj y broma de bon género sens faltar á la moral.

Gracias puig á tot hom. Salutín á la familia y manin sempre de nosaltres en lo que 'ls poguén servir y útils creguém ser.—Anien

GUERRER ARRUGA.

LAS FLORS DEL AMOR.

SONET.

Si del amor ab la rosada 's rega,
Lo cor te tres poncellas per la nina,
L' una, ufana com rosa alexandrina,
Per sas galletas, al rubor la entrega.
L' altra, clavell, quan ella amant gemega,
Que 'l vol per los seus llavis endevina,
Y l' encén ab sospirs y ab ays, qu'atina
En ferne fletxas l' aymadora cega.
L' altra, blanch lliri, com aucell que nia
Dins de son cor, per á guardarse esclata:
Guárdalas totes per amar, m' aymia,
Com lo pur lliri que dins tú 's recata;
Puig, si puresa per l' amor las cria,
Sens la puresa, fins l' amor las mata.
FREDERICH SOLER (Pilarra).

FÁBULA.

LOS OCIOSOS.

PER lo temps de la abundancia, que 's diu qu' era el milló temps, no 's coneixian miseries, ni penas, ni sentiments, ni 'l mal humor, ni la pesta; cap malalt ni home dolent, ni cap susto, ni cap robó, ni cap víctima ni re, los lladres tenian huelga y 'ls malalts crech que també.

Tothom, trevallant, menjaba, menos uns quants que sabreu que tots varen reunir-se al objecte qu' hos diré.

Un metje, un apotecari, un herbolari, un d' aquets, que crech que 's guanya la vida fent caixas de mort, amés, la seva dona, qu' es una que vesteix difunts, serveix malalts y bons, y en fi, es dona que fá las feinas corrent; un enterra morts, un sastre, un escolá y un ceré, y un butxi, si no 'm desconto, tots plegats crech qu' eran deu.

Lo metje, que presidia, fá silenci, s' alsa dret, fá un badall y diu llavoras:

—Senyós: ha arribat lo temps que 'ns fá fer molts tips.... de gana, y no sabeu lo per qué? que hi ha una salut qu' espanta. no tinch feyna ni dinés, y vosaltres, que tots, ¡pobres! dependiu del meu talent, també heu de menjá ab los nassos, ensumant com jo mateix, y fins 'us menjeu los colzes y las mànigas del gech, y 'ls talons de las botinas també veig que 'us los menjeu.

Hem de fé vení la pesta, ó sinó aném malament; jo no faig una visita, y á mí, us tinch de fé saber, que no 'm visita ni un xavo, y á veure cóm ho arretglen perque la salut s' espatlli, que 'ls malalts vagin d' augment, perque, vaja, es un escándol, á ningú l' hi fá mal res, y á n' á mí 'm fá mal lo ventre perque no hi entra calent; y ningú te mal de cap, tants mals de caps que passém; per lo tant, preneu paraula, ja que asiento també heu prés, no poguent pendre altra cosa, y á veure qui está ab lo meu.—

Y respon l' apotecari:—Estich ab lo president, ¡comprech que 'l senyó metje curará 'l mal!

¡s deu.
mal també tinch medicinas que poden y 's fan pou sequant avans, de ferne tantas, casi tenia 'l Prou he.

quartet, tipbat, de vegadas, de gastarme algun ¡cal barret, tó 'm ha agafat coratje, ningú s' espanta per res, 'm ha agafat coratje, ningú s' espanta, perque tenint tan remeys á casa, no puch curarme d' aquest mal.

Fins he viscut á l' omplí 'ls budells.
s' hi veu, pensant, aqu' sanxe, allá que apenas sortia cap ximplet; y un d' 's reben sustos, may de da un susto jo mateix, els que vaig provarho, de da un susto jo mateix, els 'hins me van coneixe y s' ho van pendre rihent.

No hi ha sols una desgracia en ca, part, ni un gastament, ni un mal al dit, ni cap cosa, no vench ni un quarto d' ungüent.

Per lo tant, que un altre parli per si está e, fé lo mateix.—

L' herbolari va respondre:—Veig que tots dos

sou dels meus, perque no 's fá un cataplasma ni tant sols de julivert; jo 'm trobo carregat d' herbas que me las asseca 'l vent y me las haig de menjar ó llensarlas al carrer.

Ningú vol herba per ara, ningú 'm vol de bastons sechs, jo voldria trobá un medi perque una passa hi hagués, perque 's fessen cataplasmas ó que la gana vingués, que fos precis menjar herbas; per lo tant, tirem al dret, poden contá ab lo meu vot, y que parlin los demés.—

Y respon lo de las caixas, amo del establiment que á sobre diu *Ataudes*, pintat de vert y vermell.

—Jo, senyós, ja no cal dirho, cada hu fá 'l que l' hi convé, á mí 'm convé que se 'n morin cada dia quatre cents.

Mes are 'ls ha dat la gana de no morir-se la gent, y las caxas las tinch buidas y las butxacas també.

Ja ningú á mí 'm deu cap cuarto, y á tothom estich debent, y ni sols puch alsá 'l mort sino m' also jo mateix.—

La seva dona com totes, interromp y diu ¡Quin temps! tothom diu qu' es bo y nosaltres trobém qu' es lo mes dolent; vaja com totes las cosas es lo temps com un govern, bo per tots may podrá serho per mes bo que no 's trovés.

Jo que avans l' abast no daba vestint morts y cuidant gent de una llarga malaltia ó que 'ls surtis un mal lleitg, encara que de mals guapos no n' hi ha un tan solsament.

Are ni ur difunt se trova per vestir, cada hú 's vesteix al llevar-se sens escrúpol y tothom se cuida bé, per lo tant vinga la pesta ó be 'l que determineu.—

L' enterra-morts va respondre.—Comprech que tots los presents estém poch ó molt queixosos casi be per lo mateix.

Jo també estich sense feyna y si aixó massa durés, fins la feyna 'm buscaria d' enterrarme jo mateix, puig avuy tant sols m' anima el veure que tanta gent está pensant ferne alguna si 'ls demés hi venen bé.—

Y 'l sastre respon llavoras ab mes gana que tots deu.—Puch entrá, jo á la paraula.—*Entra sastre* diuhen prest y allavoras parla 'l sastre:

—Jo estich també pel que feu, al menos tots tindré feina y aixís tots trevallaré fent roba de dol, tal volta podré guanyar mes diners y no hauré de fe com are que sols per mí m' en he fet dels retalls que arreplegaba de fer pantalons estrets.—

L' escolá també replica: L' únich modo d' aná bé que jo es sempre á n' els enterros ahont arreplego mes, perque 'm busco la propina dels que van al fingiment.—

Y 'l ceré diu:—Y allavoras per las missas y demés també s' ha de gastar cera que are no s' en gasta gens.—

Y 'l butxi respon ab ira:—També 'm queixo del mateix, no perque la gent s' espanti, d' aixó no 'n tinch de fe res; perque no espantan relloctges ni assessinan ignocents. Cada execució tinch l' *unsa* y are no executo res, ningú te malas entranyas, tothom es home de bé.

Y tots junts rumian sempre no trovant lo sufficient perque tots pujan guanyarse un durot tant solament.

Y al moment lo senyó metje pega un cop y diu:—Calleu: Jo tinch nu gos; de principi farém un negoci ab ell, quan passi alguna senyora desseguida li aburdém y li dirém que te rábia, que es rabios y veuréu que arreplegará un gros susto, que 's glasará allí mateix; hi vaig jo y fins la embolico receptant tot al revés, caurá mala, la visito, vinga receptá remeys de medicinas y herbetas fins que s' hagin fet los seus l' apotecari y herbolari y la dona, que també diré que una dona espessa hi ha de sé continuament.

Quan ja 'ls tres tingan prou quartos y jo 'ls meus m' aniré fent visitant tres cops al dia allargantho al menys un mes; allavors ne recepto una que la mati de ple á ple; ja hi ha feyna á fer la caixa, per l' escolá y pel ceré, perque fassan bon enterro y roba de dol correns que 'l sastre 's guanyi la vida y l' enterra morts també.—

Ja está dit: tots plegats juran. Ja está jurat, comensém.

Agafa 'l gos lo bon metje y tal com ha anat dihent anaba obrant fins que un dia morí la senyora y llest.

Mes no va se llest encare, lo bulxi va pensá entre ell:—Vetaqui donchs un negoci que jo no hi he guanyat res; corra al moment á espiarlo. Lo metje quedá ja pres, y al moment que 'l

butxi anaba, per matál com era lley, va dirli 'l metje mirántsel:

—Ets un butxi.—Y al moment

—Ja ho sabia, diu: Vull feina y aquesta avuy tinch de fer—y donantli un tom esclama: Per tothom n' hi te d' habé.

GESTUS.

LO RAMELL.

Sota d' un llessamí, tendreta nina
La fresca sombra del arbust ne gosa;
Está fentne un ramell, hont flors hi posa
Que naixen dintre 'l bosch, sens cap espina.

Son dols esguard, verdosa vall domina.
¿A qui n' espera la nineta hermosa?
A son aymant, per qui ella fá amorosa
Lo rich ramell ab gracia peregrina.

De sopte... dins lo bosch, la nina ovira
Lo seu amor que ab tan afany espera,
Y un doncell en sos brassos se llensaba
Donantli son pur bés y ella delira:
Y mentres tant la brisa joganera,
Mormurantne,—Estimeusse! s' allunyaba.

VICENS BARUTA Y VALLS.

LA VIUDA.

—Un marit jo vaig tenir
Que 'm volia,
Que 'm planyia;

Un marit jo vaig tenir
Que sa mort mólt vaig sentir.

«Vaig coneixel passejant
Per la prada
Florejada;

Vaig coneixel passejant
Quan naixia 'l sol brillant.

«Sa paraula 'm cautiva,
Quan va dirme:
—¿Vols ohirme?—

Sa paraula 'm cautiva,
Quan va dirme:—¿'M vols aymá?—

«Dins poch temps un pom de flors
Ma vida era
Falaguera;

Dins poch temps un pom de flors
Varen ser los meus amors.

«Tot al món m' era gosar;
Tot bellesa,
Tot dolcesa;

Tot al món m' era gosar,
Sent aymada y pode aymar.

«Va finí 'l goig pel meu cor....
¡Que desditxa
Per' ma ditxal!

Va finí, 'l goig pel meu cor,
Al robarm' l' espós la mort.

«Des llavors lo plo 'm confon,
¡Quan l' anyora
Qui l' adora!

Des llavors lo plo 'm confon
Y al infern m' es viure, al món
JOSEPH GARRIGA LLIRÓ.

ESTRENOS.

Lo dissapte anterior lo nostre amich Perico Matalassé s' estrená ell mateix un drama en un acte titulat: *Final de un drama*, en lo Teatre del Olimpo.

L' acompanyaren en lo desempenyo aprofitats joves que com ell y las senyoretas Elvira Morera y Bosch, se feren aplaudir, com també en la parodia del mateix autor *En Joan Tanoca*.

A ser imparcials hem de confessar que las dugas obras mencionadas no semblan de un mateix autor puig tót lo que *En Joan Tanoca* te de ordinari lo *Final de un drama* ho te de fi y de pensaments bonichs.

Descuidabam dir que en un intermedi 's llegiren poesías del autor nomenat senyor Perico y de sos amichs Cort, Gestus, Boix, Revoltós, Brescas y altres que no recordém, fent repetir la que 's llegí últimament del senyor Cort que á continuació insertém.

[TREMBÚ!! (1)]

A mon amic EN JOSEPH VERDÚ (*Gestus*).

En vasta planura y al mitj de la lluna
Hi hà un poble qu'hi viuhen cent mil habitans,
Que son mol pacífichs y van á la una
Per que tots s'estiman igual que jermans
Alli no hi hà reyna, ni rey ni cap home
Que máni ab un altre puig tots són iguals,
Sols regna la grésca 'l burgit y la broma
Puig son per escéncia molt bons lliberals.

Lo sol sempre brilla, la terra es divina,
Lo cel es tan cerca qu' es tóca ab la má,
Puig s' óu á Sant Pere com crida ó rondina
Si 'ls àngels l' enrotllan y 'l fan enfadà.

Hi hà parras que donan melons y magranas,
Figueras que crien *Biftechs* y runyons,
Palmeras que donan formatge y vellanas
Y plantas que crien llonguets y matons.

Hi hà uns arbres que crien costellas rostidas,
Moreras que donan llubarros fregits,
Pomeras que crien salsitjas fregidas
Y xops que fins donan pollastres farssits.

L' alsina fa càlsas, vestits y cotillas,
Lo rourer casàcas, botinas y abrichs,
Lo boix dona gorras, levitas y hermillas
Y 'l pi fá sombreros, volets y carrichs.

La rúda fa mitjas, mitjons y postissos,
La menta faldillas, enaguas y guants,
La malva fa xambras, camisas y rissos
Y 'l cep lligas-camas de seda y de grans.

Quan plou, plouhen peras de mel entrefina,
Quan nevà, bolados merengas y sal,
Quan trona y pedrega confits de la Xina,
Atmetllas torradas y puros de ral.

Alli veurán séquias de llet y d' orxáta,
Aqui rechs de crema, sorbets y gelats,
Alla rius molt àmples de rich xocolata
Y alli canals fòndos de bons granisats.

Hi han fonts y cascadas que sempre están plenas
D' aquellás begudas que solen fer mal,
Puig sálta en lloch d' aygua licors de mil menas
Tan fins y tan fluíxos que semblan cordial.

Las casas son fetas de pedras preciosas
Puig son de turquesas, rubins y diamants,
Son fortas, bonicas molt grans y espayosas
Y tenen per vidres safins y brillants.

Las plassas son amples y ab gust adornadas
Igual que las ceras y tots los carrés,
Y son per mes senyas mol ben empedradas
De perlas divinas y d' or portugués.

Los joves son guapos, las noyas hermosas,
Los pares amables, los sogres també,
Los oncles modestos, las tias graciosas
Y 'ls nens y las nenas son bons á tot se.

Los grassos s' apriman, los prims se fan grassos,
Los nanos tots s' alsan y 'ls als se fan xichs,
Tots son d' una mida valents y capassos
De fer sacrificis per sos enemichs.

No s' veuhen ni bornis, ni cegos, ni mancos
Ni un corbo ni un xato, ni un visco, ni un mut,
No s' veuhen ni tisichs, ni coixos, ni rancos
Ni un bifi ni un calbo, ni cap geperut.

No hi hà curanderos, no hi ha apotecari
No s' veu ni un callista, ni un metje tampoch
No ni ha cap dentista ni cap herbolari
Puig qu' homes y donas son forts com un roch.

Si algú no hu vol creure que fassí la prova
Que vareig fe un dia sens dirho á ningú
Que s' àlsi ab la bomba que jo tinch de roba
Y ab menos d' una hora visita á Trembú.

SALVADOR CORT.

(1) Atenent que Julio Verne y algun altre célebre han escrit tant, referent á la lluna, vaig provar d' anarhi lo dia trenta hu de Febré y 'ls esplico lo que vaig veure.

BELLAS ARTS.

*Detingut exámen de lo indispensable que te de reunir
la dona per ser una completa perfecció.*

Tres cosas petitas; Lo cap, lo nas, lo coll
Tres grossas; Los brassos, las pantorrillas, los
museles.

Tres estretas; La boca, lo cos, lo puny.
Tres altas; Lo pit, lo front, la empenya del peu.
Tres curtas; La llenga, los peus, la barba.
Tres llargas; Lo cabell, las mans, la figura
Tres rojas; Los llabis, las galtas, las orelas.
Tres negres; Los ulls, las cellas, las pestanyas.
Tres blancas; Las dents, las unglas, la epidernis.
Tres bonas; Lo carácter lo cervell, y lo cor.

La que no reuneixi aqueixas 30 gracias es enterement imperfecta per mes que poetas é historiadors aprecien la hermosura y apariencias de la dona.

JOSEPH O. MOLGOSA.

BON RETIRO.

Del drama *Lo caballero de las plumas negras* y de lo juguete comich *Retrets* no 'n podem fer cap comentari supost que es nostre

Per los periódichs s' haurán ja enterat, no obstant, que al cridar sos autors feren constar que ho era del drama *En Vicens Baruta* y del juguete *En Gestus*.

NOSTRE FOLLETI.

Conforme veuhen avuy acaba lo folletí de *Lo Niu Guerrero*.

Estém preparant per la següent setmana una novetat en lo comens de un nou folletí poétich que no dubtém interessará al públich en gran manera.

ROMEA.

Assistirem dimars á veure l' estreno del drama *Misteris de familia* original del senyor Draper.

Després de tornarla á veure no defugim de ferne una revista: interint farém constar que l' autor fou cridat en escena cada final d' acte puig que l' obra enclou bonichs pensaments en una trama sencilla, y fou ben desempenyada, sobre tot per part de la simpática senyora Abella y los senyors Fontova, Goula, Cazarro, Fuentes y Llimona.

Váginla á veure y 'ns donarán la rahó.

CONTEMPLACIÓ.

A m' aymia

Tos cabells d' or, decayguts
darrera ton coll s' ocultan
y ab sospirs d' amor rebuts
entre sos plers se sepultan
com tressors may coneguts.

En tas galtas lo clavell
son color deixa agrahit
y t' oprimeix rica anell
fins la alabastrada pell
del teu mes tornejat dit.

Y si al obrir sos capulls
las flors á la matinada
tu la rosada reculls
veuras que n' es la rosada
llágrimas ¡ay! dels teus ulls.

EDUART SALA.

GUERRERS.

Vaja, aquesta societat que logra omplir lo *Teatre de la comedia* cada diumenge, te un floret de joves, capassos de fer duptar de si son actors vells, al que no sapigués que modestament se donan nom d' aficionats al costat de damas tant aprofitadas.

Si haguessen vist del modo que desempenyaren *Lo didot* del senyor Pitarra, no haurian pogut menos de felicitar la coneguda actriz senyora Pallardó y la simpática senyoreta Pepeta Morera y

estrenyer la ma als senyors Petit, Biosca, Beltran y Revoltós.

Aixís mateix lo *Arribar y moldrer* del senyor Cort que diverti á la societat, distingintsehi los senyors Abril y Quadradas y las senyoras anteriorment ditas.

Eu aquet mateix teatre demá diumenge á la tarde, la companyia que dirigeix lo conegut actor Sr Gil Vilassau fa lo drama *La filla del mar*, original de En Vicens Baruta.

LA DONA

(CONSIDERADA MILITARMENT).

A los quinze anys.—Quinto.
A los setse.—Soldat de preferencia.
A los divuit.—Se casa y entra en gastadors.
A los trenta.—Furriel.
A los cinquanta.—Llicenciat.
A los seixanta.—Ja no es dona.

Si á una l' han insultat
l' hi diu tothom insultada
donchs la que un sabi ha arengat
haurán de dirli *Arençada*.

MISS SPELTERINI.

Al preguntar á un poeta
vegentlo ab neguit buscant:
—¿qué buscas?... ¿un consonant?—
Me respongué—*¡Una pesseta!*—

VALENTI JULIVERT.

M' han dit alguns Margarida
que per mi cremada estabas,
y que la cara 'm girabas
fentme aixís mala partida.
—No la cregueu, 'no 's vritat—
dich de sopte per contesta—
ni ella m' ha locat la testa
ni jó á ella «l' hi cremat.»

CONRAT SALVAT.

Prima prima—dos—tres—quatre días vaig
ab la hu—quinta hu—duas—tersa—quarta—quinta
Tersa—quarta que segona dona en Maig
per la tot mes de una quarta cinch de cinta.

SALVADOR MIR.

Miram tal com pinta
y al devant me tens;
miram á l' inversa
soch dona al moment.

PEPETA VILA INA.

Lo nom d' aquesta senyora y han endevinat.
lo sabrán dissapte próxim si

NOM DE LA FLOR NATURAL
DELS JOCHS FLORALS PASSATS.
MON-JA.

NOM DE LA ANTERIOR
REINA DE LA FESTA.
Donya endavinalla PEN-SA-MENT.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta. 11'